

**BORTRE ORIENTENS MÄSTARES
LIV OCH LÄRA**

DEL 3

BAIRD T. SPALDING

EDISTA

BORTRE ORIENTENS MÄSTARES

LIV OCH LÄRA

AV

BAIRD T. SPALDING

DEL 3

Bokförlaget
EDISTA, Kuhlemann & Co
Stockholm
1997

© 1935, 1962 och 1997 av Baird T. Spalding

© 1997 gällande den svenska utgåvan
Bokförlaget EDISTA, Kuhlemann & Co
Översättning: Anne-Marie och Bertil Kuhlemann

Det amerikanska originalets titel: "Life and Teaching of
the Masters of the Far East", Vol 3

ISBN 91-86350-23-4

Boken kan köpas i specialbokhandeln
eller rekvireras direkt från förlaget:
EDISTA, Kuhlemann & Co
Västerängsvägen 51B
S-182 46 ENEBYBERG

INNEHÅLL

Förteckning i grova drag av innehållet i de fem delarna:

Del 1: Presentation av Mästaren Emil - Besöket i "Tystnadens Tempel" - Astral projektion - Att gå på vatten - Besöket i Det Helande Templet - Emil talar om Amerika - Snömännen i Himalaya - Nytt ljus över Jesu läror.

Del 2: Besöket i det stora T-Kors Templet - Möte med Mästaren Jesus - Jesus diskuterar helvetets natur; Guds natur - Mysteriet med tankens vibrationer - Jesus bispisar massan - En redogörelse för ett helande - Jesus och Buddha besöker gruppen.

Del 3: En av Mästarna talar om Kristusmedvetandet - Den kosmiska energins natur - Skapelsen av planeterna och världarna - Resan till Lhasa - Besöket i Pora-tat-sanga-templet - Förklaring av levitationens mysterium - En tvivlare blir övertygad om Jesu existens.

Del 4: Detta material presenterades först som "Lärdomar baserade på erfarenheter från Indienexpeditionen". Varje kapitel har text som lämpar sig för studium samt anvisningar för lärare då det gäller att utveckla och tolka materialet. Bland de ämnen som behandlas ingår: Det Vita Brödrskapet - Det Enda Sinnet - Grunden för framtida samhällelig omorganisering - Prana.

Del 5: Material från föreläsningar som hölls av Mr Spalding i Kalifornien under de sista två åren av hans liv. Bland de ämnen som behandlas ingår: Kamera för att fånga bilder av händelser i det förgångna - Finns det en Gud? - Det gudomliga mönstret - Verkligheten - Att övervinna döden - Tillgångens lag.

Amerikanska förläggarens förord

Både Mr Spalding och Mr DeVorss (som personligen kände Mr Spalding) dog på 1950-talet. De personer, som tillsammans med Mr Spalding deltog i expeditionen har också dött. Vi har därför ingen kontakt med någon som har egen erfarenhet av arbetet, utan böckerna är nu den enda källan till information. Såvitt vi vet finns det ingen karta tillgänglig över expeditionens resa och vi känner inte till några fotografier från den. Vi har vid åtskilliga tillfällen försökt få fram ytterligare dokumentation, likaväl som eventuella fotografier, men utan framgång. Vi beklagar uppriktigt att vi inte har någon ytterligare information att erbjuda.

DeVorss & Company

Svenska förläggarens förord

Baird T. Spalding , vars namn blev legendariskt i kretsar som sysslade med metafysik och sökande efter sanning under första hälften av 1900-talet, spelade en viktig roll i, att för västvärlden, introducera kunskapen om att det finns Mästare eller Äldre Bröder, som stöder och leder mänskligheten i dess utveckling. Det oräkneliga antal brev - som genom åren har erhållits från hela världen - vittnar om den enastående hjälp människor har fått genom budskapet i dessa böcker. Den välkända I AM-rörelsen startades med utgångspunkt från Baird T. Spaldings material.

FÖRORD

Kära läsare, du är inte bara en läsare utan en vän som jag har mött ansikte mot ansikte och samtalat med, precis som du har mött och samtalat med var och en av de personer som finns i denna bok. Jag är säker på att de känner dig och betraktar dig som en nära vän. De omger dig med den fulla härligheten hos det Gudomliga Ljuset av Liv, Kärlek och Visdom; och genom att omge dig på detta sätt stödjer de dig i din förståelse.

De omsluter dig med det alltid närvarande Gudomliga Ljuset av Liv, Kärlek och Visdom vilket är deras och vilket de sänder och ger ut av. De ser dig ständigt omsluten av denna Allestädesnärvarande Gudomliga Närvaro. De ser dig på din egen tron som en sann konung eller drottning, som utövar sin makt genom denna Gudomliga Närvaro. De ser dig veta och utföra din Gudomliga Mission, alltid fylld av liv och alltid fridfull och lycklig och alltid ditt Gudomliga Jag. De ser inte bara dig utan hela den mänskliga familjen såsom gudomlig och ren; och allt skapat såsom gudomligt; skapat såsom en avbild av och i likhet med det gudomliga, inte såsom enskilda personer eller såsom en enskild sekt eller såsom en enskild tro, utan såsom alla och såsom alla dessa inkluderade.

Ingen kan fullt uppskatta dessa underbara personer som inte har fått vara nära dem i tystnaden hos deras heliga platser och tankar. De LEVER Sanningen, vilken är en del av själva Universum. Livet kan faktiskt spåras långt tillbaka till det dimmiga förlutna, vilket bär fram till oss det som uppnåtts genom århundradens insatser. För oss är livet begränsat genom alla olika konventioner och begränsningar. För dem är livet gränslöst, utan

uppehåll, ständig lycksalighet och glädje - och ju längre livet varar, desto större glädje och desto mera värt att leva.

Ingen som förstår och älskar dessa människor kan tvivla på deras läror; ej heller kan man betvivla deras sanna uppriktighet när man fått ta del av deras gästfrihet.

I västvärlden ser vi till det yttre och därmed nuddar vi vid klädnadens fäll. I österns länder tar man på sig dräkten men inte såsom en klädnad som kan läggas åt sidan.

I västerlandet putsar man lampan på dess utsida. I österlandet blåser man på lågan så att den kan avge ett mera intensivt ljus.

I västerlandet ser vi till det yttre med längtande blickar bakom vilka finns glöden hos en andlig vision; sökandet efter sann kunskap. I österlandet vet man att "köttet" måste lysas upp av ljuset från den flamma som först måste tändas i det inre och därefter tillåtas skina ut till det yttre lika starkt som middagssolen i sin fulla styrka.

I västerlandet betecknar man sig själv som materialistisk. I österlandet lever man i sanning i andens fullhet. Man betraktar var och en som ett uttryck för en framträngande, tvingande, understödjande Ande - oavsett var man befinner sig, vare sig det gäller uppe i den eviga snön i Högsta Himalaya, i den moderna, bullriga staden eller i det mest avlägsna kloster.

Det som för västerlänningarna tycks vara mirakulöst och otroligt, är för det balanserade hinduiska tänkandet endast det naturliga resultatet av accepterandet och frambringandet av Anden - det som kallas Gud i manifesterad form. De som lever livet helt och fullt vet mycket väl att det finns långt mycket mer än det som de själva kan observera; egentligen finns det faktiskt långt mycket mera än vad som någonsin blivit tänkt inom något av de filosofiska tankesystemen.

Därför framföres det inga ursäkter vare sig för denna bok eller för någon av de böcker som har föregått den.

När du längtansfullt - med en klar vision - ser fram emot att uppnå något, så är det din gudomliga rätt och arvedel att bestäm-

ma att du placerar dig i en sådan mottaglig inställning att förmågan redan är din att frambringa ditt ideal.

Gud talar genom den Gudomliga Människan idag likaväl såsom Gud har talat i alla tider. Den kunskap som människorna i denna bok förmedlar är på intet sätt ny, även om framställningen förmedlar ett nytt ljus till västerlandet.

Huvudsyftet med deras liv är att förmedla kunskap och upplysning till mänskligheten genom ren kunskap som laddats med kärlek. Deras stora uppdrag är att bereda vägen för fred och harmoni genom människans stora förmåga att frambringa resultat. De är de bästa vänner till sann vetenskap, religion och filosofi; och de förklarar att dessa - likaväl som alla människor, är bröder och systrar - eftersom Sanningen är en. Sålunda blir vetenskapen den gyllene tråd på vilken pärlorna träds.

Tiden är nu inne när en stor del av mänskligheten har växt ur det föråldrade synsättet på det Gudomliga. De har förlorat sin tilltro till läror som enbart grundas på tro; de har upptäckt att detta att vara god för att få en himmelsk belöning efter döden är en villfarelse, ett mycket lågtstående ideal - denna idé att vara god för att få en belöning och att få det speciella privilegiet att för all framtid spela harpa och sjunga psalmer. De har insett att detta enbart är ett uttryck av egoism och helt främmande i förhållande till Kristi läror om Gud och om den helt frambringade Guds-människan.

Idén om döden är främmande för - och egentligen står den i direkt motsats till - det Gudomliga syftet och är varken i samstämmning med den Kosmiska lagen eller dess vibrerande strålningar. Ej heller står den i samklang med Jesu läror.

Kyrkan och begravningsplatsen ligger ofta på samma plats. Redan detta är en direkt bekräftelse på att det Kristna budskapet inte ens har blivit förstått. Kristus-människan har talat och sagt, och det lyssnande örat har hört: "Om en människa tror på mig så skall hon aldrig dö". Guds-människan vet att den som syndar eller lever med syndfulla vibrationer runt omkring sig dör och för denna person "är syndens lön döden"; men Guds gåva till

Guds-människan är evigt liv - Gud manifesterad i Guds-människan i Gudsriket här på jorden, människokroppen fullkomnad i köttet, när människan lever i sann samstämmning med Guds vibration och helt i denna tankevibration.

Människorna i denna bok har fört Gud ut från det övernaturligas och vidskepelsens värld och har placerat honom helt och fullt i vibrationens frekvensområde i vetenskapen att så länge de håller sina kroppar i den Gudomliga vibrationsfrekvensen så åldras de ej och dör ej heller.

När deras kroppars frekvens sänks eller tillåts sakta ned följer döden. I verkligheten vet dessa människor att när det misstag som vi kallar död har fullbordats, vibrerar kroppen med så låg frekvens att de utströmmande livsenergierna faktiskt trängs ut ur kroppens tempel samt att de fortfarande håller samman och bibehåller samma form som kroppen hade när de blev utträngda. Dessa utströmmande energier besitter intelligens och fortsätter att rotera kring en central kärna (eller sol) som attraherar och håller dem samman. Dessa utströmmande partiklar omges av en intelligent energi som bidrar till att de bibehåller sin form och från vilken de om igen kan få material att åter bygga ett nytt tempel. Detta är i direkt samstämmning med och fungerar i fullständig harmoni med den intelligens som har byggts upp runt kroppen under dess livscykel. Om denna intelligens vibrerar med en låg frekvens - eller med andra ord är svag - förlorar den kontakten med den utströmmande livsenergin som har tvingats ut ur kroppen (eller materiaformen sedan de utströmmande livsenergierna lämnat den) och dessa slutligen sprids och därefter återvänder till källan, då har döden inträtt helt och fullt. Men, om intelligensen är stark, vibrerande och aktiv, då tar den omedelbart totalt kommando och en ny kropp blir omgående återuppbyggd. En återuppståndelse har skett; och genom denna återuppståndelse blir människan fullkomnad i köttet. Inte alla kan ta emot ett sådant avslöjande. "Den som har öron till att höra, han höre". (Markus 4:9). Den vars förståelse är tillräckligt utvecklad är i stånd att fatta detta.

Sålunda utvecklar stora delar av mänskligheten en vetenskap genom vilken de återigen upptäcker att Gud alltid har levat inuti människan och med mänskligheten; för en tid har emellertid människan ej känt Gud, och endast förlorat Guds-människan ur sikte.

Jag dedikerar den här boken - liksom de andra böckerna jag fått publicerade - till dem jag har skrivit om. Jag böjer mig till marken inför dessa nära och kära vänner och ger dem min djupaste respekt och tacksamhet; på intet sätt känner jag att jag ger dem den ära som de är berättigade till.

Vi reste dit med tvivel; vi lämnade dem med den största saknad; vi älskade dem var och en; med känslan att vi hade uppnått en sannare och djupare insikt i Livets vetenskap och i Sant Levande.

(Undertecknat)
Baird T Spalding

KAPITEL I

Sedan de församlade hade avrest stannade jag och mina kollegor kvar, ovilliga att lämna denna plats där vi hade bevittnat en sådan transformation. Inga ord kan beskriva våra känslor och det fantastiska "lyft" vi upplevt under de senaste timmarna.

Orden "ALLA FÖR EN, EN FÖR ALLA" strålade lika levande som när de först framträdde. Vi talade inte - vi kunde inte säga ett ord. Även om vi var kvar till gryningen hade vi inte någon känsla av att vara instängda i ett rum. Våra kroppar tycktes utstråla ett enastående ljus och varhelst vi rörde oss hade vi ingen känsla av begränsande väggar, även om vi strax innan denna upplevelse hade befunnit oss i ett rum som var uthugget ur själva klippan. Det tycktes inte finnas något golv under våra fötter - ändå rörde vi oss fritt i alla riktningar.

Orden räcker absolut inte till för att beskriva våra tankar och känslor. Vi gick till och med bortom rummets och klippans begränsningar och hade ändå ingen känsla av att vara hindrade. Våra klädnader och allting runt omkring oss tycktes utsända ett rent, vitt ljus. Till och med efter soluppgången tycktes detta ljus vara starkare än solens. Vi tycktes befinna oss inuti en stor sfär av ljus och vi kunde titta genom denna kristallstråle och se solen som den syntes långt borta insvept i ett dis. Den tycktes vara kall och ogästvänlig jämfört med den plats där vi stod. Även om termometern visade 45 grader under noll och landskapet var täckt med snö som gnistrade i morgonljuset så var det - på den plats vi befann oss - en medvetenhet om värme, frid och skönhet som överträffade all beskrivning. Detta var ett tillfälle när tankar inte kunde uttryckas i ord.

Här stannade vi i ytterligare tre dygn utan en tanke på vila eller vederkvickelse. Det fanns inte ett tecken på ansträngning eller trötthet och när vi senare såg tillbaka på denna tid tyckte vi att den hade passerat på ett ögonblick. Ändå var vi medvetna om varandras närvaro och hur timmarna gick.

Det fanns ingen soluppgång eller solnedgång utan bara en oavbruten strålände dag; inte en vag dröm utan i varje ögonblick en absolut verklighet. Och ett sådant framtidsperspektiv som öppnades framför oss! Horisonten tycktes tryckas bort in i evigheten; eller som vår Ledare uttryckte det, den tycktes utvidgas till ett gränslöst och evigt hav av vibrerande, pulserande liv. Och det underbara med det hela var att det kunde betraktas och upplevas av alla - inte bara av några få, utan av alla.

På den fjärde dagen föreslog vår Ledare att vi skulle gå ned till rummet där lertavlorna fanns för att återuppta vårt översättningsarbete. När vi just stod i begrepp att gå fann vi plötsligt att vi stod tillsammans i detta rum.

Jag kan bara överlåta åt läsaren att föreställa sig vår förvåning och glädje. Vi hade plötsligt förflyttats två våningar nedåt och alltså klarat av två trappor utan den minsta fysiska ansträngning från vår sida och utan någon kunskap om hur det hela hade gått till. Ändå var vi nu i det rum där lertavlorna fanns och där vi hade arbetat med översättningarna. Det var helt upplyst av ljus, det var varmt och livgivande och vi kunde röra oss hur vi än önskade utan minsta ansträngning.

När vi tog upp en av lertavlorna och placerade den på ett lämpligt ställe för att studera den, så blev dess innehåll och sammanhang översatta för oss helt perfekt. När vi började skriva ned dessa översatta sammanfattningar blev plötsligt en hel sida av vårt papper fyllt med texten med vår egen handstil. Allt vi behövde göra var att binda samman dessa papper till ett färdigt manuskript.

På detta sätt fylldes manuskript efter manuskript med dessa översättningar. Vid tvåtiden på eftermiddagen denna dag hade vi

avslutat och fyllt tolv manuskript med över fyrahundra sidor i varje och vi upplevde inte den minsta trötthet av denna behagliga verksamhet.

Vi var så upptagna med vårt arbete att vi inte var medvetna om närvaron av andra personer i rummet förrän vår Ledare steg fram med en hälsning. Vi tittade alla upp och såg då Jesus, Emil, vår värdinna och Chander Sen - mannen med lertavlorna som vi först hade kallat "den gamle mannen med lertavlorna", men som vi nu kände som "den unge mannen". Där var också Bagget Irand och en främling som presenterades för oss som Ram Chan Rah. Vi fick senare veta att han var mera känd som Bud Rah.

Ett bord städades av och förbereddes för en måltid. Vi satte oss ner och efter några sekunders tystnad talade Jesus:

"Allsmäktige och Allt-Genomträngande Faders-Princip som lyser fram ständigt triumferande inifrån oss ut i hela världen och som är det ljus och den kärlek och skönhet som vi erfar här idag - och som vi alltid kan erfara om vi bara vill - vi bugar oss inför detta altare på vilket brinner den odödliga elden av perfekt kärlek, harmoni, sann visdom, ständig hängivenhet och ren ödmjukhet. Detta heliga ljus strömmar ständigt ut - ofördunklat - från själarna hos de som nu är församlade här vid detta altare av sant faderskap, son-skap och hängivet broderskap. Detta gudomliga ljus strömmar faktiskt ut från dessa nära och kära - ut och vidare ut till de mest avlägsna platserna i hela världen så att alla skall kunna uppfatta dess stora ljus och uppleva dess ofördunklade och outsläckliga kärlek. Strålarna hos detta allt genomträngande ljus med dess skönhet och renhet lyser genom de mottagliga själarna och hjärtana hos dem som är samlade vid detta, ditt altare. Vi är nu medvetna om dessa allt förtärande och omfamnande strålar av kärlek och vi sänder dem vidare och de omvandlar, för-
enar och harmoniserar hela mänskligheten".

"Detta är den sanna och rena Kristus av Gud, som står fram hos var och en, som vi hälsar och står ansikte mot ansikte med, likvärdig med - en med Gud".

”Åter hälsar vi Gud vår Fader som finns inom oss och som står fram”.

När Jesus slutat tala reste vi oss sedan det hade föreslagits att vi skulle gå tillbaka till det rum där vår tidigare upplevelse hade ägt rum. Just när vi började gå mot dörren fann vi att vi redan var där.

Denna gång var vi medvetna om att vi var i rörelse men inte medvetna om orsaken till rörelsen. Så snart som vi uttryckte denna önskan var vi faktiskt i det övre rummet. Även om kvällskuggorna redan var långa, var vår väg fullt upplyst och vi fann att allt var lysande med den rika skönhet och strålning som hade funnits där när vi lämnade rummet.

Läsaren minns säkert att det var i det rum som vi just lämnat som Chander Sen återvände till oss sedan han hade återförts från vad som tycktes vara döden.

För oss var detta rum en helgedom och det tycktes lysa av alla möjligheter; en helig plats där vi själva hade kunnat gå ytterligare ett steg framåt mot fullkomning än vad vi tidigare, såsom dödliga, hade kunnat.

Från denna dag - fram till vår avresa den 15 april gick det inte ett dygn utan att vi alla möttes under åtminstone en timma. Under denna tid återtog aldrig rummet någon gång sitt tidigare utseende av att ha huggits ut ur klippan. Det verkade som om vi alltid kunde se genom dessa väggar ut i den oändliga rymden. Det var i detta rum som de bojor som fjättrade vårt medvetande togs bort. Det var här som ett grandios framtidsperspektiv öppnades för oss. Vi satte oss ned vid bordet och Jesus fortsatte konversationen.

”Det krävs en sann, motiverande tanke som fokuseras till en central absorberande punkt eller till ett ideal för att frambringa eller fullkomna, och ni - likaväl som hela mänskligheten kan bli ett sådant motiverande centrum. Ingenting frambringas om inte människan först uttrycker idealet”.

”En gång i tiden var människan fullt medveten om att hon var

sitt motiverande centrum och levde fullt medveten om sin arvedel och sin makt. Hon levde medvetet i ett tillstånd som ni kallar himlen. Alla - utom några få - har tappat bort denna gudomliga gåva och idag är de allra flesta totalt omedvetna om denna gudomliga kvalitet som är människans sanna arvedel”.

”Vad människan en gång gjort kan hon återigen utföra. Detta är principen som ligger bakom den oändliga manifestationen av liv som ni ser runt omkring er; och detta inkluderar ert eget liv tillsammans med livet hos allt som finns eftersom allt som existerar har liv. Inom kort kommer vetenskapen att ge er riktiga bevis att tingen inte är materiella eftersom vetenskapen snart kommer att se att allting kan reduceras till ett primärt element vilket innehåller ett otal partiklar jämnt fördelade och som kan ge gensvar till påverkan av vibrationer och där alla befinner sig i perfekt och fullständig jämvikt”.

”Därav följer enligt matematiska lagar att det krävdes en viss rörelse, en viss initial insats för att dra samman de otaliga partiklarna hos denna allt genomträngande universella naturliga substans för att sammanföra dem till enskilda objekt”.

”Denna kraft hade inte sitt ursprung helt och fullt inom en partikel, utan är en större kraft - men ändå helt och fullt ett med partikeln och ni, med er tanke och bestämda handling, i samverkan med vibrationen, ger individualitet åt dessa partiklar. På detta sätt kommer fysiken att genom erforderliga slutsatser tvingas att komma till en förståelse varigenom vetenskapsmännen kommer att uppfatta närvaron av en kraft, vilken - idag - inte förstås eftersom den är inaktiv; och som är inaktiv endast på grund av att den inte har uppfattats”.

”Men när den uppfattas och människan sammansmälter med den och hon frambringar den till fullt uttryck, så är den helt i stand att avskilja vissa specifika områden för att direkt visa denna universella kosmiska energi”.

”Därefter uppbygges det som ni betraktar som ett fysiskt universum, med alla dess olika manifestationer genom en lagbun-

den evolutionsprocess. Om den är lagbunden, måste varje steg lägga en perfekt grund för den större utveckling som ligger i efterföljande steg. Om ni kan åstadkomma framsteg i ett perfekt lagbundet och harmoniskt samspel mellan tanke och handling, så är ni samstämda med kraften och denna kraft frambringar - i obegränsad utsträckning - förmågan att välja medlen för att uppnå målen. Ni fördelar liv och energi under en uppfattad ordning av kosmisk utveckling.”

”Detta universum är därför inte fysiskt vilket ni har trott. Det är endast ert sätt att definiera det. Det kom ur en andlig källa och är andligt om ni väljer att definiera det så. Detta är välordnat, sant och grundläggande. Om det är metodiskt är det vetenskapligt; om det är vetenskapligt är det intelligent - det är liv förenat med intelligent liv”.

”Livet förenat med och väglett av intelligens blir en viljeyttring och genom viljeyttring blir det till förverkligande”.

”Anden är den primära, vibrerande ursprungliga kraften och ni kan gå in i anden och använda er av dess kraft genom att helt enkelt acceptera eller veta att den existerar; därefter låta den framträda och hela den andliga kraften står till ert förfogande. Den blir för er en evig, kraftfull källa till ständigt och ursprungligt liv inom er själva”.

”Detta kräver inte flera års studier, inte heller behöver ni genomgå någon träning eller några prövningar eller försök. Vet och acceptera att denna vibration faktiskt finns. Låt den därefter flöda genom er”.

”Ni är ett med den Stora Skapande Sinnes-Substansen; sålunda vet ni att allt faktiskt finns. Om ni bara ville se att det enda som finns är den Gudomliga Principen, den Stora Principen, den Goda Principen, Gudsprincipen - och att den uppfyller hela rymden och är allt - då är ni denna Princip; och när ni träder fram i er Kristus-Makt och utger denna Princip då ger ni, genom själva era tankar, ord och gärningar denna Princip en större aktiv verkan. Sålunda har ytterligare en funnit sin makt och använder

Guds-kraften och sänder den vidare. Allt eftersom ni utger denna kraft så flyter den genom er. Allt eftersom ni ger, så pressas mera på er för att ni skall ge ut mera och ni finner att ni inte kan göra slut på detta tillflöde”.

”Detta innebär inte att ni skall gå in i en garderob och gömma er. Det innebär i stället att ni går in i tystnad precis just där ni är, till och med mitt uppe i det upptagna, livets vardagliga kaos; under de mest påfrestande omständigheter. Då är livet inte ett kaos, det är tyst, kontemplativt och bestämt.”

”Den yttre aktiviteten är ingenting jämfört med den större (inre) aktiviteten som ni nu förstår och förverkligar och är ett med. Detta innebär att ni går in i tystnad just där ni befinner er och ser Gud framträda ur er - närmare än er andning, närmare än era händer och fötter - med hela er tankeverksamhet centrerad på Gud”.

”Vem är Gud? Var finns den Gud som hela er tankeverksamhet är centrerad i eller fokuserad på”?

”Gud är inte en väldig varelse som finns utanför er, som ni skall föra in i er och därefter föra ut i världen. Gud är den kraft som genereras och bringas till liv genom er egen tankeverksamhet. Det är sant att denna kraft finns inom och runt omkring er, men den är inaktiv tills ni tänker på den och vet att den faktiskt existerar. Därefter ser ni den flöda fram från er i obegränsad mängd. Ni för ut den i världen och världen drar nytta härav. Ni måste själva föra fram fullbordandet genom att sätta det Gudas drivkraft - Gud er Fader - fullbordandets kraft - bakom varje tanke och gärning. Då är ni Gud som uppfyller fullbordandet. Detta är Gud - den ende och sanne Guden - som framträder genom er”.

”Ni är då Gud, Fadern, hushållaren, förstärkaren och projektorn, den definitive och positive fullbordaren. Det är då som legioner rusar till för att utföra er befallning”.

”I det ögonblick som ni helhjärtat uttalar - med vördnad och från djupet av er varelse - att Gud är i sitt Heliga Tempel och ni

vet att detta tempel är er rena kropp, just så som ni visar den och såsom ni sant står här idag; att ni, den sanne Kristus, lever helt sammansmält med Gud, just inuti detta tempel och att er ädla kropp är en helig vistelse, en hel och allt-omfattande boning, då är ni en kraftgivare, ett allt-omfattande och utgjutande kärll varigenom denna sanna och gudomliga princip kan flöda fram. Därefter ger ni ut mer och mer av den Gud som ni är och som ni älskar”.

”Ni dyrkar, ni prisar och med er ständigt expanderande kärlek ger ni ut till hela mänskligheten så att alla kan se Kristus, Guds-människan framträda triumferande”.

”Nu säger ni med största glädje: ‘Var och en som dricker av det vatten som jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i honom en källa vars vatten springer upp med evigt liv’. Denna kraft som ni använder och sänder ut är Gud. Sonen åstadkommer lätt det som Fadern åstadkommer. Detta innebär också att vara ödmjuk och att buga inför denna stora kraft. Detta är sann ödmjukhet som visar sig i en blygsam hållning; en ödmjukhet som är ett med er egen drivkraft och makt”.

”Genom att ständigt kontempera, prisa, välsigna och tacka denna kraft ökar ni dess flöde och - allt eftersom ni gör detta - blir den mer kraftfull och allt lättare tillgänglig för er”.

”Sålunda säger jag: ‘Bed utan uppehåll. Ert dagliga liv är sann bön’”.

”Genom att först VETA att denna kraft faktiskt existerar och därefter använda den med absolut tillförsikt blir ni snart fullt medvetna om den. Ni VET snart att den är allt-omfattande inom och genom er. Om ni bara vill låta den flöda, kommer den att strömma till er i varje ögonblick. Den flödar till er när ni låter den flöda ut genom er. Stig fram såsom Gud och ge ut av den. Detta är Gud, er Fader, inom er och ni och Fadern är ett. Inte tjä-nare utan SÖNER, Söner till den Första, Ursprungliga Orsaken. Allt som JAG ÄR har är ert, ty ni är JAG ÄR”.

”Det är inte jag som utför gärningarna, det är JAG ÄR inom Fadern, och Fadern inom mig som frambringar dessa gärningar. När ni vet att ni arbetar såsom ett med Fadern finns där inga begränsningar, inga gränser; ni vet att det är er gudomliga rätt att frambringa allting”.

”Följ mig sedan, *endast så som jag följer Kristus*, den sanne Sonen, Faderns en-födde; och så som jag frambringar och visar fram Gud frambringar jag faktiskt Gud inifrån mig. Då kommer det att sägas att alla är Gud”.

”Den viktigaste predikan som någonsin givits är ‘SKÅDA GUD’. Detta innebär att se Gud framträda i all sin härlighet inom oss och från oss själva och även från alla andra. När ni ser Gud och ingenting annat än Gud, älskar ni och dyrkar Gud och endast Gud; ni ser i sanning Gud. Ni är Herren, Lag-givaren, den som ger ut Lagen”.

”När ni ber, gå in i er kammare, den hemliga kammaren i er egen själ. Väl där, bed till er Fader inom er; och er Fader, som hör er, belönar er i det yttre. Bed och tacka för att ni kan ge ut mera av Gud till hela världen”.

”Ger er inte detta en högre och mera upphöjd utblick; ett vidare perspektiv; ett ädlare ideal”?

Här slutade talet. Vi reste oss alla från bordet och våra vänner sade god natt och avlägsnade sig. Vi blev kvar en stund och samtalade om upplevelserna och beslöt sedan att gå tillbaka till vår förläggning i byn. Just som vi reste oss uppstod omedelbart tanken: ”Hur skall vi kunna gå tillbaka utan något ljus”? och alla utom vår Ledare sade detta högt.

Han sade: ”Ni kan nu se hur bestämt en vana fixerar sig hos oss och hur desperat vi klänger oss fast vid gamla idéer. Här är vi, fullt omslutna av ljus. Det har inte fördunklats när dessa, som vi kommit att älska så djupt, avlägsnade sig. Är inte detta ett tillfälle när vi kan stiga fram och visa vårt självförtroende och vår egen förmåga att vara, och att åstadkomma, de ting som vi har upplevt. Låt oss åtminstone utvidga detta till oss själva och ha

modet att ta steget till fullbordandet”.

”Vi stödjer oss så tungt på våra underbara vänner att det faktiskt gör ont när de lämnar oss - om så bara för en stund. Jag kan förstå - vilket de redan har gjort - att om vi inte blir självständiga i dessa små ting, så kommer vi aldrig att kunna utföra de större tingen; och jag tvivlar inte ett ögonblick på att de har lämnat oss för att ge oss en möjlighet att bevisa att vi kan klara av det. Låt oss möta utmaningen och stiga upp ovanför den”.

När vi skulle ge oss iväg föreslog en i vår grupp att vi skulle meditera för att komma på en lämplig metod, men vår Ledare sade med bestämd röst: ”Nej, om vi skall gå, skall vi gå nu. Efter vad vi sett och upplevt måste vi handla och vi måste vara bestämda i vårt handlande - annars förtjänar vi inte någon aktning”. Vi satte oss i rörelse och gick nedför trapporna, genom de olika rummen, genom tunneln och vidare nedför stegen till byn.

Hela tiden medan vi gick var vår väg helt upplyst; våra kroppar tycktes vara viktlösa och vi rörde oss med största lätthet. Vi anlände till vår förläggning överlyckliga över att ha klarat av det hela. Från denna stund - fram till dess vi lämnade byn - rörde vi oss hur vi ville utan att använda något konstgjort ljus. Vår förläggning lystes omedelbart upp så snart som vi kom in i våra rum, och värmen och skönheten översteg all beskrivning.

Vi gick nästan omedelbart till sängs. Det är onödigt att säga att vi sov till sent nästa morgon.

KAPITEL II

Nästa morgon åt vi frukost i vår inkvartering och gick sedan direkt till det övre rummet i templet. Det fanns ingen upplevelse av rumsliga begränsningar eller något tecken på begränsningar så vi rörde oss fritt utan en tanke på ansträngning. När vi var redo att gå ned till rummet med lertavlorna så var vi där. Eftersom vi hade klarat av detta utan våra vänners närvaro, så insåg vi skälet till deras tillbakadragande och var mycket upprymda över vår framgång.

Vi närmade oss snabbt 1 april. Vi hade avslutat vårt arbete med lertavlorna i Tempelrummen och hade börjat mäta upp och teckna av de otaliga bokstäver och andra figurer som huggits ut i klippans sida. Detta arbete fortskred bra tack vare vårt allt absorberande intresse. En eftermiddag kom en budbärare till byn och när byborna samlades runt omkring honom såg vi att något ovanligt hände. Vi släppte vårt arbete och gick till byn. Vi mötte vår värdinna och fick reda på att budbäraren meddelat att ett stort banditband fanns i dalen nedanför.

Detta orsakade stor oro bland byborna eftersom denna by under många år hade varit målet för räder. Ett rykte hade spritts vida omkring att T-korstemplet skulle gömma stora rikedomar. De många försöken att plundra byn hade misslyckats. Banditerna hade till stor del skyllt misslyckandena på motståndet hos befolkningen som levde i dalen nedanför byn där templet låg. Ett antal banditband hade nu samlat sina gemensamma krafter och en styrka av omkring fyra tusen väl beväpnade och beridna män plundrade och förstörde dalen för att minska motståndsviljan hos befolkningen som levde i närheten av T-korstemplets lilla by. De

räknade med att härigenom lättare kunna genomföra en lyckad räd.

Budbäraren vädjade också om skydd för de kvarvarande eftersom många redan hade förintats och de överlevande hade nått gränsen för sin motståndsförmåga. Han fick beskedet att det inte fanns någon i byn som kunde skickas ut, men vår värdinna försäkrade honom om att han kunde återvända till sitt hem och att ingen skada skulle drabba hans folk. Vi återgick till vårt arbete och observerade bybornas oro - och denna oro kände även vi av.

Nästa morgon återupptog vi vårt arbete igen eftersom vi var mycket ivriga att göra alla referenser fullständiga till våra noteringar. Vi var säkra på att de skulle ge en fullständig och korrekt historia och där fanns också hänvisningar till andra platser där ytterligare fakta kunde finnas. Sålunda kunde vi spåra denna äldre och ytterligt upplysta civilisations historia vilken fanns i denna stora och nu ytterst avlägsna del av världen.

Vi var störda av tanken på att eventuellt förlora denna värdefulla samling på grund av en banditräd. Som ett resultat av vårt arbete var denna samling förvarad i det rum där lertavlorna fanns och rummet hade motstått ett antal liknande räder.

Samma kväll talade vi med vår värdinna om möjligheten att utforma en plan för att bistå byborna samt uttalade vår förvåning över att våra vänner inte fanns här nu. Vi fick beskedet att eftersom en begäran om hjälp hade framförts av budbäraren så skulle banditerna vara tvungna att stanna upp, annars skulle de förgöra sig själva.

Vi gick till sängs den kvällen helt övertygade om att vi hade varit överdrivet ängsliga för vår egen säkerhet. Vi steg upp tidigt och förberedde oss att återuppta arbetet när samma budbärare anlände med budskapet att räderna hade upphört mot befolkningen och att banditerna nu hade koncentrerat hela sin styrka ca 30 kilometer längre ned i dalen - uppenbarligen för att genomföra en samlad attack mot vår lilla by.

När vår värdinna och vår grupp stod och talade med budbära-

ren, som omgavs av en grupp bybor, red en man in i byn och kom emot oss. Allt eftersom han närmade sig oss passerade han små folksamlingar och han blev snabbt uppmärksammad. De spred sig omedelbart och flydde i stor rädsla. När han närmade sig vår grupp utropade budbäraren hans namn och därpå flydde såväl budbäraren som de övriga - uppenbarligen i rädsla för att han skulle följas av hela banditbandet.

Vår värdinna och vi var de enda som blev kvar och inväntade ryttarens ankomst. Han höll in sin häst och började tala till vår Ledare med stor förtjusning om att de var fullt medvetna om att vi var främlingar och att de var förtrogna med vårt uppdrag. Han talade ett språk som ingen av oss förstod. Han såg vår förvirring och frågade om det inte fanns någon där som kunde översätta. Vår värdinna vände sig om mot mannen och frågade om hon kunde stå till tjänst. Först såg han ut som om han utsatts för en stark elektrisk chock. Han återvann emellertid snabbt sin hållning och hoppade ned från hästen och sprang fram emot henne med utsträckta armar med ropet: "Du här?" på ett språk som vi förstod. Sedan förde han sina händer mot sin panna och böjde knä framför henne och bad henne förlåta honom. Vår värdinna bad honom resa sig och framföra sitt budskap. Vi kunde se hur hon stelnade till och under ett ögonblick verkade hela hennes uttryck flamma av vrede. Hennes känslouttryck var så intensivt att vi - likaväl som ryttaren - helt baxnade och förlorade vår fattning. Orden: "Du fega stackare, mördare, stig fram och avge ditt budskap" nästan sprang från hennes läppar. Mannen föll om igen ned på sina knän. Återigen flammade orden fram: "Stå upp! Är du så usel att du inte vågar stå upp"?

Vi förundrades inte över ryttarens skräck eftersom vi, likaväl som han, var såsom fastnaglade vid marken, helt utan möjlighet att röra oss.

Jag är förvissad om att om det hade varit möjligt för honom så skulle han ha flytt från platsen. För stunden hade han, liksom vi, förlorat både tal- och rörelseförmågan; han föll till marken, slapp

och till synes livlös med stirrande ögon och gapande mun.

Detta var första och enda gången under vår tid med dessa människor, som besatt så överlägsna krafter, som vi såg en av dem uttrycka en våldsam känsla. Vi var lika förskräckta som banditen. Vibrationerna slog oss lika tydligt som kraften från en våldsam explosion följt av en elektrisk chock som paralyserade både vårt tal och våra muskler. Detta är det enda sätt som jag kan beskriva upplevelsen på. Det är inget att undra över att dessa vibrationer - som kom från en så spenslig och anspråkslös person - paralyserade oss helt.

Även om detta endast varade ett ögonblick, verkade det som om det tog timmar innan spänningen släppte. Vi var förstelnade som statyer - ändå översköljdes vi i detta ögonblick av ett stort medlidande med denna bandit och vi fann att vi önskade hjälpa honom. Detta var allas vår reaktion - ändå stod vi där bara stilla och stirrade på vår värdinna.

Nästan ögonblickligen förändrades situationen. Först kom ett bestört uttryck i hennes ansikte; sedan kom det vänliga uttrycket tillbaka som vi var så vana vid och det välldde en sådan våg av medkänsla över oss att vi rusade fram till den fallna kroppen på marken. Vår värdinna böjde sig ner över honom - hennes hand grep om hans. Återigen blev vi förundrade och kunde endast säga: "Tar undren aldrig slut"?

Mannen återfick snart medvetandet, hjälptes upp på fötter och fick det så bekvämt som möjligt på en närbelägen bänk. Han nekade helt att gå in i något av husen.

Vår värdinna bad sedan om ursäkt för den våldsamhet som hon hade uttryckt; hon hade observerat den effekt som den hade haft på oss. Våra muskler skälvde och det tog en tid innan vi hade återvunnit vårt lugn.

Hon förklarade att denne man var ledaren för ett av de mest ökända banditband som hemsökte denna del av Gobiområdet. Hans namn - om det över huvudtaget nämndes - uttalades med skräck eftersom han var den mest orädda och obarmhjärtige av

dem alla. Hans vanligaste beteckning betydde ordagrant översatt: "Fulländad Svart Djävul frisläppt ur Helvetet". Hans ansikte - avporträtterat i form av en mask - fanns i många byar och denna användes av dem som deltog i ritualerna för att driva ut onda andar från byn och dess invånare.

Vår värdinna hade varit i kontakt med denne man vid två tidigare tillfällen när avsedda räder hade misslyckats och varje gång hade han visat det djupaste hat för henne och våra vänner i allmänhet och hade valt att oro dem och sända dem våldsamma budskap från tid till annan, vilka de helt struntade i. Redan hans plötsliga uppdykande hade bringat de tidigare kränkningarna så starkt i dagen inom henne att hon, för en stund, hade förlorat kontrollen över sina känslor.

När hon nu helt återfått sitt lugn gick hon över till mannen. När hon kom fram gjorde han ett fåfängt försök att resa på sig, men lyckades bara att samla sig till att sitta mera upprätt - en bild av ren rädsla. Hat fanns i varje rörelse i hans kropp som skakade som om den vore förlamad. Vår värdinna - som nu var lugn och samlad - var hans direkta motsats, utan minsta spår av rädsla eller upprördhet; hennes ansikte, kropp och drag var lika underbart skurna som den mest utsökta kamé.

Vi ville föra bort mannen omedelbart, men - även om denna vår tanke inte uttalades - höjde vår värdinna sin hand och bjöd tystnad. Vår Ledare insåg att hon var den som hade situationen under kontroll och att varje försök att göra något bara skulle få oss att framstå i en löjlig dager. Vi drog oss utom hörhåll medan vår värdinna talade med låg röst under en lång stund innan mannen sade ett ord.

När han talade vinkade damen till oss att komma fram. Vi satte oss på marken framför dem, glada att göra något som kunde lätta på spänningen. Banditen förklarade att han hade övertalat sina överordnade ledare att låta honom få komma som en fredsemisarie för att förhandla med folket om att de skulle överlämna den förmodade skatten som skulle finnas gömd i T-korstemplet. Om

invånarna överlämnade skatten skulle banditerna lova att inte ofreda dem mera; de skulle vidare frige alla sina fångar (som de hävdade uppgick till 3000) och skulle omgående lämna området för att aldrig mer antasta invånarna i dalen.

Vår värdinna talade om för honom att det inte fanns någon skatt som kunde vara av värde för dem. Här gavs en detaljerad genomgång av alla fakta och han gavs erbjudandet att få gå igenom alla utrymmen i templet eller vilket annat ställe han kunde vilja besöka. Han avvisade detta förslag direkt med hänvisning till att han fruktade att de skulle hålla honom kvar såsom gisslan och ingen försäkran från vår sida kunde förändra hans fruktan.

Vår värdinna försäkrade honom om vår ärlighet och han blev plötsligt övertygad om att våra uttalanden var allvarligt menade. Därvid uppstod en svår och skrämmande situation för honom. Han berättade att han var den som iscensatt hela denna attackplan och hade eldat på de andra banditernas fantasi med målet att äga denna skatt och att han hade målat en glödande bild av den omåttliga förmögenhet som skulle bli deras om de lyckades. I verkligheten hade han och hans fader hållit samman sitt band med löften om denna skatt. Han var ledare för det band som hade slagit sig samman med fem andra band för att genomföra denna räd.

Kruxet i denna situation var att om han skulle återvända till sitt band med informationen att det inte fanns någon skatt, så skulle han omedelbart bli stämplad som en förrädare och såsom sådan bli behandlad i enlighet därmed. Han kunde inte avskräcka bandet från den tilltänkta attacken eftersom de inte skulle tro honom mot bakgrund av hans iver att forcera situationen till denna punkt.

Det var avgjort en besvärlig situation för honom. Till vår stora förvåning erbjöd sig vår värdinna att följa honom till lägret. Våra protester blev lugnt avvisade och hon förberedde sig för att ge sig av omedelbart. Hon försäkrade oss att hon inte var i någon fara, men att om vi skulle följa med så skulle vår närvaro inge

banditerna misstro så att alla skulle utsätta sig för stor fara. Vi underkastade oss detta ödmjukt. Det fanns inget annat vi kunde göra.

Mannen besteg sin häst och vi hjälpte henne upp i sadeln som placerats bakom honom. När de lämnade byn utgjorde de en oförglömlig syn - något som för alltid kommer att finnas i vårt minne - banditen med tvivel skrivet över hela sin varelse och vår värdinna leende tillbaka mot oss med en varm försäkran att hon skulle vara tillbaka hos oss vid kvällningen. Vi förlorade allt intresse för vårt arbete för resten av dagen och vandrade planlöst runt i byn fram till solnedgången.

Vi återvände till vårt logi för att invänta vår värdinnas återkomst och fann vid vårt inträde att bordet var dukat med ett stort antal goda maträtter. Ni kan föreställa er vår förvåning när vi såg henne sitta vid bordsändan och hälsa oss med sitt strålände leende. Vi var mållösa - vi kunde inte få fram ett ord. Hon lade sig till med en låtsad uppsyn och försökte säga med en sträng röst: "Mina herrar, en hälsning vore på plats" varvid vi bugade och framförde våra hälsningar.

Därefter fortsatte hon och sade: "Jag misslyckades totalt att övertyga dem, men de lovade att ge mig ett svar inom tre dagar. Jag vet att deras svar kommer att vara ett försök till attack, men jag räddade livet på den stackars mannen åtminstone för stunden. Vi måste emellertid förbereda oss för att stå emot deras belägring - inget kommer att avskräcka dem från att söka genomföra ett anfall".

Jag tror att nästan alla av oss såg våra käraste drömmar och våra forskningsresultat "gå upp i rök". Vår värdinna läste våra innersta tankar och citerade följande poem:

När du kommer till Röda-Havs platsen i ditt liv,

När det, trots allt du kan göra,

Inte finns någon utväg, inte någon väg tillbaka,

Det finns inte någon annan väg än GENOM:

Känn då Gud med en lugn själ,

Och mörket och stormen försvinner.
Gud stillar vinden. Gud stillar vågorna.
Gud säger till din själ, "GÅ VIDARE!
GÅ VIDARE! GÅ VIDARE! GÅ VIDARE!"

KAPITEL III

Sedan vi avslutat måltiden reste vi oss från bordet och vår värdinna förde oss ut i trädgården. Till vår stora förvåning fann vi där Jesus, Emil, Jast och Bud Rah. Vi förenade oss med dem och satte oss ned. Vi kunde känna den ohörbara sucken av lättnad och insåg hur mycket vi kommit att lita på dessa personer. Det var som om vi hade naglat fast oss vid dem med stålband. På något sätt såg jag att detta var något som vi inte fick göra. Det var nödvändigt att vi spelade vår väldefinierade roll i detta livets stora spel så att vi inte enbart blev dockor; vi måste stå helt och fullt på egna ben och förlita oss enbart till oss själva eller de skulle tvingas att helt slita banden. Vår Ledare talade uttömmande om detta vid ett senare tillfälle.

Det var fortfarande tidigt på kvällen och den mjuka glöden av den avtagande solnedgångens färger övergjöt allt med yppighet och skönhet som man måste se för att kunna uppskatta. Där var inte den minsta rörelse i luften och inget ljud som störde det lugn som tycktes uppsluka oss. Situationen med banditerna som vi bara en stund tidigare tyckte hängde tungt över oss hade nu helt försvunnit.

Det var stilla och fridfullt. Vi upplevde den underbara känsla av fullständig avslappning som återigen måste upplevas för att förstås. Det var som om vi befann oss i en stor ström av ljus i sakta rörelse; vi blev plötsligt medvetna om att vi hörde Jesus röst men inte i ord. Min enda förklaring är att det var en rent rytmisk, flytande vibrerande påverkan som kom till oss i tanke i stället för i ord. Effekten var tydligare än av ord; rytmen och tonfallet var bortom beskrivning. Tankar tycktes flyta in och stanna;

detta var en helt ny erfarenhet.

Allt eftersom dessa tankar eller idéer kom till oss översatte vi dem och skrev ned dem med stenografi; därefter överförde vi dem till ord och satser för att senare framlägga det hela inför dessa människor för godkännande.

”När jag säger: ‘Se en Kristus av Gud är här’ ser jag Guds-människan träda fram. Jag ser denna kropp som Guds sanna tempel; det perfekta instrumentet eller kanalen genom vilken den Stora Skapande Principen flyter och fritt kan komma fram; då är denna skapelse oförfalskad i bild, form och likhet. JAG ÄR GUD. Med denna inställning står jag som den som behärskar varje situation; den triumferande Guds Kristus”.

”Det är detta ideal som jag dyrkar och det som jag dyrkar frambringar jag. Jag kan inte på något sätt frambringa Gud om inte JAG ÄR framvisar Gud inför hela mänskligheten. Med denna inställning framstår människan som den som behärskar varje situation; Kristus triumferar och besestrar allt. Gud och människan går hand i hand, såsom EN. Det finns bara en Princip, en Människa”.

En i vår grupp funderade en stund och frågade därefter: ”Hur kan vi frambringa detta ljus och använda det praktiskt”?

Svaret blev: ”Låt din kropp bli en generator genom vilken denna Stora Skapande Strålände Princip flyter. Se denna Princip som utflödet av all kraft; vet att den är principen hos all kraft; därefter kommer din kropp - på samma sätt som en elektrisk generator - att ansamla och förstärka denna energi tills du sänder ut den såsom en ström av rent vitt ljus vilket ingenting kan motstå; och ingenting som riktas mot dig kan drabba dig”.

”Du kan också sända så starka impulser av elektrisk energi via dessa ljusstrålar att kroppen hos den som försöker skada dig blir förstörd. Varje motstånd mot denna energi leder omedelbart till att dess volym och därmed dess hastighet ökas. De som reser ett motstånd mot den eller försöker mota bort den med viljekraft kommer bara att skada sig själva. Om de inte aktiverar något

motstånd mot detta ljus så kommer det att låta sin helande verkan gå igenom dem lika väl som det gör genom dig”.

”Det är den rena Guds-strålen och kraften som alltid blandar sig med den hos en annan om det inte finns något hinder för dess fria flöde. Den vibrerar med den högsta frekvensen. Följaktligen vibrerar alla i perfekt harmoni och samstämmning och ingen skada kan någonsin komma över dem eftersom de är samstämda med Guds vibration. Det finns absolut ingenting som kan skada någon annan såvida man inte hindrar Guds vibration. Vibration är liv. Ser ni inte hur ni alltid står såsom en med Gud? Skulle det - med denna inställning - kunna vara möjligt med ett avskiljande? Det enda avskiljandet är det motstånd som orsakar disharmoni”.

”Ingenting kan komma er nära när ni står på det Heliga Berget såsom en med Gud. Detta är inte ett speciellt privilegium för några få - det är för alla; JAG ÄR, den stora absoluta källan eller orsaken inom vilken varje barn är ett med Gud. Sålunda lever alla under LAGEN, den högsta vibrationen för tankeaktivitet. Det finns inte någon disharmonisk frekvens som kan komma in i denna sfär, denna tron, till vilken alla hör och har som sitt hem. Detta är ert Gudomliga Konungarike”.

”Ni kan också använda denna kraft till att återsända falska och skadliga tankar eller begär som riktas mot er. Ni kan, om ni så önskar, aktivera denna vita Guds-ljus-stråle och ge den Guds kraft samt förstärka och omvandla den energi som avsändaren hade givit det ting eller det förhållande som var avsett för er, och därefter placera den i er reflektor och sända den tillbaka till avsändaren med ljusets hastighet. När ni sänder den tillbaka på detta sätt är den en stråle av rent vitt ljus i stället för bara lägre vibrationer som den var när den sändes till er”.

”När den når avsändaren är impulserna så kraftfulla att de kan förstöra kroppen hos den som först satte de lägre frekvenserna i rörelse. Det spelar ingen roll om ni känner till avsändaren eller den ort varifrån vilken den sändes - vibrationen kommer att återvända till sitt ursprung utan att ta miste. Dagen för domen eller

vedergällning har kommit. 'Given och eder skall bliva givet. Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande, skall man giva eder i skötet.'

"Ni kan omvandla Guds-kraften och sända ut den med en sådan styrka att den är oemotståndlig. Detta är de strålar av ljus som ni ser går ut från min kropp. Sådana strålar utgår även från era kroppar även om de inte ännu är så kraftfulla; men allt eftersom ni går vidare och använder denna kraft - i samarbete med Lag och Princip - så kommer ni att öka styrkan hos ljuset och kan medvetet styra det att förverkliga varje god önskan".

"När konstnären avbildade mig i Getsemane gick strålarna ut från min kropp i stället för att komma ned från himlen till mig. Ljuset är Guds-kraften skapad inuti min kropp och därefter utsänd genom reflektorn. Dessa strålar utgår från varje kropp när personen står fram såsom Gud i sin gudomliga arvedel - Guds Kristus SÅSOM EN".

"Detta är och kan göras till det yttersta mottot för hela mänskligheten. Kan det förekomma osämja mellan bröder om de blir denna allt-absorberande Ende"?

"Intensifiera nu denna vita stråle, vilken är den Guds-stråle över vilken ni sänder ut Guds-kraften; ge den nu omvandlad Guds-kraft; tiotusen eller tio millioner gånger större än den som har sänts ut till er och som ni nu återsänder (i enlighet med vad ni bestämmer); låt den sedan flyta tillbaka samma väg som vibrationerna färdades till er. När avsändaren mottar denna stråle och accepterar den såsom kommande från Gud, då raderas den avsedda skadan, det är förlåtet och glömt och ingen skada kan nå er eller avsändaren. Ni är båda öga mot öga, en med Gud. I stället för disharmoni så finns det perfekt harmoni, ni är åter EN".

"Om den som sände den skadliga tanken inte accepterar den vita strålen som ni har sänt ut med all dess inneboende kraft kommer hans/hennes kropp att förstöras. Denna vita, rena stråle kommer att helt utradera varje skadlig vibration eller disharmoni om den får fullfölja sitt perfekta arbete. Om den möter mot-

stånd, så uppstår helt enkelt bara ett fullständigt uttraderande av den som vidhåller sitt motstånd. Den som upprätthåller motståndet drar till sig hela den Skapande Principen OMVÄNT med kraften lika med kvadraten av det motstånd som sätts upp. Detta innebär en fyrdubbling av kraften”.

”Sålunda inser ni att när ni sänder ut gott eller ont så kommer det att återvända till er med fyrfaldig kraft”.

”Ni står där såsom Herren eller Lagen och ger Gott eller Gud i utbyte mot ont, men även i denna inställning skall ni vara sant ödmjuka; DÖM ICKE. Ge varje uns av kärlek, som ni har, till denna rena, vita stråle, och var noga med att det är Guds rena kärlek som ni aktiverar och sänder vidare. När ni fullföljer detta står legioner till ert förfogande. Ni är fortfarande ödmjuka och villiga att följa med ljuset. Det är Guds rena ljus som ni följer; och det ljuset är liv, kärlek, renhet och skönhet, evigt och fundamentalt”.

”Det finns sju centra i er kropp som ni kan använda som reflektorer. Ni kan få dessa centrala punkter att glöda med en utstrålning som är långt mäktigare än någon artificiell ljuskälla och - när ni önskar sända ut detta ljus - glöder det med större kraft och når längre än någon elektrisk ljusstråle”.

”Genom att aktivera alla dessa centra samtidigt till full intensitet blir ni helt omslutna av en rustning som ingenting kan genomtränga”.

”Ni kan sända ut Guds rena, vita stråle med en så hög intensitet att er kropp faktiskt strålar med en glans som vida överträffar den hos middagssolen. Ni står där som Skapelsens Herre, Härskarornas Gud. Ni står där sann och triumferande, men ändå fridfull och älskande med Gud på tronen i er kropp och denna kropp är skön, andlig och gudomlig”.

När dessa vibrationer kom till oss, var det ljus som utgick från Jesus och medlemmarna av hans grupp synnerligen svårt att betrakta; ändå fanns där denna vibrerande briljans som sken igenom - något som liknade flytande guld. För vår syn verkade det

som om det fanns en oändlighet medan det för alla våra övriga sinnen var klippans fasthet. Åter kom vibrationerna:

”På detta sätt kan ni göra er kropp helt osynlig för den vanliga synen genom att fokusera hela er tanke helt och fullt på den rena, vita Guds-strålen och låta den stråla ut från de sju centra, såsom reflektorer, alla i harmonisk samklang”.

”Därefter kan ni åter stiga ut på någon av dessa strålar och föra fram vilken bild ni än önskar inför dem som önskar göra er illa. Ni kan följa denna stråle med ljusets hastighet och ögonblickligen färdas vart ni än vill. Er kropp är osynlig för dem som inte genomskådar och ser bortom det materiella. De är medvetna om att där finns något som de ej förstår; därför är de mottagliga för vilken bild som helst som ni vill visa dem. Det som de inte förstår är mystiskt eller övernaturligt och den förmåga som utvecklas genom misstänksamhet och vidskepelse kan lätt vilseledas. Ni sänder sålunda ut kärlek till dem som vill göra er illa och den energi som de frigör återreflekteras till dem”.

”Den bild av att vilja göra skada som de har sänt ut visar det lägre hos människan som strider mot allt som hon tror är hennes fiende när de i själva verket strider mot sina egna lägre jag. Dessa bilder förvandlar de bästa vänner till fiender och ställer broder emot broder”.

”Om dessa banditer skulle vidmakthålla sitt hot om attack och genomföra denna så kommer de att förgöra varandra. De har nu möjligheten att lämna området och låta invånarna vara oantastade - i annat fall kommer de att förgöra varandra. Människan kan inte försöka förgöra sin broder utan att själv möta samma öde. Vi sänder bara Guds rena kärleksfulla vita stråle till dem och om de möter denna kärlek med hat, agg eller hämnd, så kommer de - genom sin egen fria vilja - att förvandla denna stråle till en eld som kommer att förtära dem. Ni behöver inte känna någon rädsla. Vi erbjuder endast kärlek men har ingen makt att tvinga dem att acceptera den. Om banditerna kommer med kärlek uppstår ingen konflikt. Vårt fall är redan vunnet”.

I detta ögonblick hördes ett rop att en budbärare var på väg mot byn. Vi gick ut för att möta honom. Han omtalade för oss att banditerna hade slutat med sina räder och att de fridfullt hade slagit läger ca 30 kilometer från T-korstemplet och att de inte hade ofredat några invånare eller skadat några av deras ägodelar sedan de framfört sin önskan om hjälp; men banditerna höll fortfarande sina fångar såsom gisslan inför eventuellt motstånd. Han sade också att det gick envetna rykten om att banditerna skulle attackera vår by nästa dag eller dagen därefter om inte tempel-skatten lämnades ut påföljande dag.

Budbäraren överbringade hälsningar från dem som var i fångenskap. Varje man hade erbjudit sitt liv för att skydda byn. Budbäraren fick beskedet att detta offer ej skulle vara nödvändigt och att han skulle återvända med tack och den djupaste uppskattning från byborna för de erbjudna tjänsterna.

KAPITEL IV

Vi återupptog vårt arbete nästa morgon med förnyad energi och hade bannlyst all rädsla från våra tankar. På morgonen den andra dagen arbetade vi med några av de figurer som var uthuggna i dalgångens klippväggar.

Plötsligt drogs vår uppmärksamhet till byns vaktpost som var belägen tvärs över dalen, men på en högre nivå och som alltså hade en mycket vidare utblick. Genom våra fältkikare såg vi att han signalerade till byn. Strax därefter såg vi hur byborna skyndade sig åt olika håll - uppenbarligen för att söka skydd i de stora klyftorna som fanns djupare in bland bergen. Alla byborna var djupt oroad.

När vi lyssnade kunde vi höra det låga mullrandet av den annalkande styrkan. En i vår grupp klättrade upp för att få en vidare utblick över situationen. Han ropade till oss att han kunde se dammolnet som revs upp av hästarna när de närmade sig dalgångens öppning. Vi gömde vår utrustning i en närbelägen klyfta samt förenade oss med vår kollega och fann skydd bland de omgivande klippskrevorna och stenblocken varifrån vi kunde observera rövarhordens rörelser. När de hade kommit in i dalgången gjorde de halt; femtio ryttare red framåt såsom en förtrupp - därefter satte hela horden fart upp efter dalgången varvid de sporrade och piskade sina hästar i vild galopp. Klappret och dundret av hovarna över klippslätten tillsammans med utmanande tillrop åstadkom ett obeskrivligt oljud. Hade det inte varit ett så tragiskt sammanhang så skulle det ha varit en fantastisk syn att bevittna hur denna hord av ryttare svepte fram.

Vi hade en mycket fördelaktig plats eftersom dalgångens väg-

gar var nästan lodräta och vi kunde sålunda se rakt ned på banditerna när de red förbi med den nästan oövervinnerliga kraften hos en tidvattenvåg.

Förtruppen hade passerat förbi oss och de första ryttarna i huvudstyrkan närmade sig snabbt. Vi hade riktat våra kikare mot byn och såg att invånarna var panikslagna.

En i vår grupp arbetade på klipphyllan; han gjorde ett uppehåll i sitt arbete och betraktade den framrusande bandithopen. Vi såg hur han vände sig om och tittade genom dörröppningen som ledde till ingången till Templets centrala rum.

Våra kikare var riktade mot Jesus när Han kom ut genom dörröppningen och gick ut på klipphyllan där han gick fram till klippkanten och stod stilla ett ögonblick med en magnifik resning.

Denna klipphylla låg ett par hundra meter ovanför där vi hade gömt oss och sträckte sig en halv mil bort. Vi blev omedelbart klara över att Han talade och i nästa ögonblick kom Hans ord till oss klart och distinkt. Vår kollega som befann sig ute på klippavsatsen satte sig ned och började stenografera ned orden och jag gjorde detsamma. En senare jämförelse visade att vi hade hört Hans ord tydligt ovan larmet från den annalkande horden. Vi fick reda på att Han inte hade höjt rösten över dess naturliga, välmodulerade nivå.

När Jesus började tala sänkte sig ett perfekt lugn över hela byn och dess invånare. Detta är Hans ord översatta till engelska av Jesus Själv. Min mest intensiva bön kommer alltid att vara att jag aldrig skall glömma dem även om jag skulle leva tiotusen år.

LJUSET

"När jag står ensam i Din stora tystnad, Gud min Fader, flammar det mitt inuti mig ett rent ljus och det fyller varje atom av hela min varelse med dess underbara strålning. Liv, Kärlek, Styrka, Renhet, Skönhet, Fullkomning härskar inom alla delar av

mig. När jag blickar in i själva hjärtat av detta ljus ser jag ett annat ljus - flytande mjukt, gyllene vitt och strålande ljust - som absorberar och är omvårdande samt utger den ömt smekande elden hos det Större Ljuset”.

”Nu vet jag att jag är Gud och att jag är ett med Guds hela universum. Jag viskar till Gud min Fader och jag är ostörd”.

STILLA I TYSTNADEN

”Mitt i denna fullständiga tystnad finns emellertid Guds Största Aktivitet. Åter är jag ostörd och total tystnad omger mig. Nu sprider sig strålningen från detta ljus till Guds vidsträckta universum och överallt vet jag att Guds medvetna liv finns. Åter säger jag utan fruktan: jag är Gud; jag är tyst och jag är orädd”.

”Jag lyfter Kristus högt inom mig och sjunger Guds lov. I min musiks toner surrar inspirationen. Starkare och starkare inom mig sjunger den Stora Modern om ett nytt liv. Starkare och tydligare dag för dag lyfter inspirationen min medvetna tanke tills den är samstämd med Guds rytm. Åter lyfter jag Kristus högt och lyssnar uppmärksamt för att höra den glada musiken. Min grundton är harmoni och min sångs tema är Gud, och Gud förseglar min sång såsom Sanning”.

SE JAG ÄR PÅNYTTFÖDD, EN KRISTUS ÄR HÄR

”Jag är fri med det stora ljuset hos Din ande Gud, Min Fader, Ditt sigill sätts på min panna. Jag accepterar.

”Jag håller Ditt ljus högt, Gud min Fader. Återigen accepterar jag ”.

När Jesus slutade tala sköt en bländande stråle av rent vitt ljus ut från centrum av Hans kropps solära del. Denna ljusstråle gick ut nedför dalgången till den plats där den böjde av till vänster, strax innan det ställe där förtruppen fanns.

På den plats där denna ljusstråle slutade tycktes en stor barriär, som påminde om en stenmur, omedelbart resa sig och stora flammande pilar sköt ut från barriären.

De framstormande hästarna stannade så plötsligt att många av ryttarna föll av. Flera av hästarna var stilla ett ögonblick med huvudena och de främre hovarna högt uppe i luften, därefter vände de om och satte av i full fart ned utefter dalen helt utom kontroll. När de nådde den främre fronten av styrkans huvuddel försökte de ryttare som ej fallit av att få kontroll över sina hästar, men utan framgång. Dessa störtade, tillsammans med de herrelösa hästarna, in i de främre leden av denna del av styrkan. Här hejdades de främre leden i sin rörelse medan de bakre, vilka inte insåg faran, fortsatte framåt och vällde fram över de främre tills hela dalen nedanför oss var en kokande massa av män och hästar.

Under ett ögonblick var allt dödsstillt så när som på anskrien från rädda män och galna hästar där förtruppens vilda flykt hade brakat ihop med huvudstyrkans främre led. Här utspelades nu en fruktansvärd scen. De herrelösa hästarna, som nu saknade sina tyglade händer, hade störtat sig vidare in i och genom de främre leden, varvid de stötte av ett stort antal ryttare; och antalet herrelösa hästar ökade varvid oredan blev allt värre. Hästarna började stegra sig, slå bakut och gnägga på ett sätt som endast djur kan göra när de befinner sig i ett tillstånd av okontrollerad och våldsam fruktan. Detta galna stridsvimmel kommunicerades genom den täta massan i dalen nedanför oss.

Plötsligt såg vi att männen började dra sina korta svärd och hugga med dem våldsamt runt omkring sig; andra drog sina eldvapen och började skjuta på män och hästar i ett försök att skapa en flyktväg. Det hela utvecklades snabbt till en strid där den starkaste skulle vinna. Det slutade med en våldsam galopp mot friheten av de som var lyckliga nog att undslippa förödelsen och lämnade klyftan fylld med stora högar av döda och skadade män och hästar.

Vi skyndade oss ned för att ge den hjälp vi kunde till de sårade. Alla bybor och våra vänner förenade sig med oss. Budbärare sändes ut åt olika håll med begäran om hjälp. Vi arbetade intensivt under hela natten till soluppgången nästa morgon.

Så snart som vi kunde få loss de sårade från den fruktansvärda röran så togs de om hand av Jesus och våra vänner. När siste man hade blivit omhändertagen återvände vi till vårt logi för att inta vår frukost. Till vår stora förvåning fann vi där den Svarte Banditen i samtal med Emil. Det var första gången som någon av oss blev medveten om att Emil var närvarande. Han såg vår förvåning och sade: "Detta får vänta till senare".

Sedan måltiden avslutats gick vi ut tillsammans med vår Ledare och han berättade för oss att han och Emil hade träffat på denne Bandit med svåra skador och ur stånd att röra sig eftersom hans häst hade fallit över honom. De hade befriat och burit honom till ett tillfälligt skydd där de gjorde det så bekvämt som möjligt för honom; sedan hade de kallat på vår värdinna och överlämnat honom i hennes vård. Sedan hans sår hade blivit omsedda frågade han henne om hon skulle vilja be sin Gud att visa honom vad han skulle göra för att bli som hon. Han bad henne också att lära honom hur man ber.

Hon frågade honom om han önskade bli hel och frisk och han svarade: "Ja, hel liksom ni". Hon svarade: "Nu, när du har bett om helhet, är din bön besvarad; du är fullständigt hel nu".

Mannen föll i djup sömn. Vid midnatt, när vår Ledare gjorde sin kontrollrunda, fann han att såren hade gått ihop helt och där fanns inga ärr. Mannen steg upp, klädde på sig och erbjöd sig att hjälpa till i räddningsarbetet.

Vi såg också hur ett stort antal män - som vi trodde just var på väg att glida in i den stora skuggan - bli helt återställda. En del kröp ihop när våra vänner närmade sig - ibland till den grad att man måste dra isär dem från varandra.

Sedan räddningsarbetet hade avslutats gick "Den Svarte" - som vi kallade honom - runt bland sina skadade kamrater för att,

så långt som möjligt, mildra deras rädsla. Många liknade djur som fångats i en fälla med rädsla att en fruktansvärd död, som följd av tortyr, väntade dem eftersom detta var det straff som utmättes åt en bandit enligt detta lands lagar om han skulle tas till fånga. Så djupt hade denna inställning fixerats i deras sinnen att de aldrig gav något gensvar till den vänlighet som visades dem. De fruktade att de skulle bli vårdade till hälsa så att tortyren skulle kunna hålla på längre.

Alla var till slut helade från sina sår, även om några få låtsades vara illa därän under månader, uppenbarligen med tanken att de fördröjde dagen när tortyren skulle ta sin början.

Den Svarte organiserade sedan alla de skadade som ville förena sig med honom i en försvarsgrupp inför eventuella framtida räder och han lyckades också förmå många av byinnevånarna att förena sig med denna grupp. Från denna tidpunkt, fick vi senare reda på, försökte aldrig mera banditgrupperna angripa detta område.

Vid ett senare tillfälle passerade två av våra expeditioner genom detta område på sin väg till Gobi-öknen. Denne man, tillsammans med sina kamrater, följde dem i säkerhet genom sitt eget samt ett angränsande distrikt under mer än 65 mil och varken han eller hans män ville ta emot någon ersättning för denna tjänst. Vi har flera gånger fått höra att han har blivit en kraftfull företrädare för det goda inom hela området och att han erbjuder hela sitt liv till befolkningen utan krav på ersättning.

KAPITEL V

Vid middagstid den andra dagen hade alla skadade tagits om hand och vi gjorde en sista kontroll för att försäkra oss om att inga ytterligare sårade fanns vid liv bland spillrorna. På vår väg tillbaka till vårt logi för lunch och en välförtjänt vila uttryckte en i vår grupp den tanke som hade funnits hela tiden under många timmar i våra sinnen: Varför denna fruktansvärda förödelse - denna förstörelse av liv?

Vi var trötta in i själva benmärgen och helt "golvade" av chocken. Huvuddelen av räddningsarbetet - särskilt i början - hade fallit på vår lott eftersom byinnevånarna hade stått i en sådan dödlig fruktan inför dessa banditer att det hade varit mycket svårt att övertala dem att medverka i arbetet även sedan vi hade befriat många av banditerna från de hoptrasslade hästarna.

Byinnevånarna kunde inte se något skäl till varför de skulle delta i att rädda livet hos dem som försökte ta deras liv. Många av dem har en djup motvilja mot att röra vid något som är dött. Om det inte hade varit för våra vänner, skulle byinnevånarna ha lämnat scenen omedelbart och aldrig återvänt. Som det nu var, var vi trötta och deprimerade efter att ha gått igenom den mest fruktansvärda upplevelsen under våra liv.

Vi kom tillbaka till vårt logi, fräschade upp oss och satte oss ned vid bordet helt paralyserade. Strax därpå började maten anlända. Vi var helt ensamma - vår Ledare hade följt med en eller två av våra vänner och Lin Chu - Den Svarte - på en tur ned utefter dalen. Efter måltiden gick vi tillbaka till våra rum för att vila och ingen i gruppen vaknade förrän sent på eftermiddagen nästa dag.

Medan vi klädde oss, föreslogs det att vi skulle gå direkt till vår helgedom som vi kallade det översta rummet i Templet. Vi lämnade vårt logi och började gå mot Templet så som vi hade gjort vid tidigare tillfällen. Vi hade kommit fram till trappan som ledde till ingången till tunneln när den som var först stannade med en fot på första steget och sade: "Vad har det tagit åt oss? Bara för någon dag sedan var vi i sjunde himlen av glädje och rörde oss från en plats till en annan enbart med viljan och fullbordade saker under tre månader som vi antog det skulle ta flera år att färdigställa. Vår mat framträder på bordet och allt detta utan minsta ansträngning från vår sida. Nu har vi plötsligt fallit tillbaka till våra gamla vanor. Jag vill veta hur det kommer sig att vi så plötsligt fallit tillbaka. Jag kan bara se en sak. Var och en av oss har tagit på sig tillståndet hos den upplevelse som vi har gått igenom. Detta är vad som nu hindrar oss och jag är nu färdig med detta; det är inte på något sätt någon del av mig längre. Det är inte mitt om jag inte dyrkar det och håller fast vid det och inte låter det försvinna. Jag stiger nu fram ut ur detta tillstånd in i ett högre och bättre tillstånd och släpper det hela. Jag är helt färdig med det". Som vi stod där och stirrade på honom insåg vi att han hade försvunnit.

Vi var förbryllade ett ögonblick när vi såg denne man göra sin uppståndelse; ändå var ingen av oss villig att släppa det som höll oss tillbaka, trots att vi fullt och väl visste att vi fortfarande höll oss kvar i ett tillstånd som inte hade det minsta med oss att göra. Följaktligen var vi tvungna att klättra upp för trappan, gå genom tunneln och därefter vidare genom de olika rummen för att nå vårt mål. När vi anlände fann vi att vår kollega redan var där.

Medan vi talade om hans uppnående framträdde Jesus, de andra vännerna samt vår Ledare. De steg in i rummet genom den dörr som gick till klippavsatsen. Vi satte oss ned och Jesus började med att säga: "Det finns så många som säger att de är Guds söner och att de har allt som Fadern har. De har verkligen allt som Fadern har men detta uttalande blir inte till ett faktum för-

rän de har modet att ta nästa steg och se sig själva som Gud - ett med allt som Gud är; därefter uppnår de sitt fullkomnande. När den som befinner sig i det begränsade tänkandet ser Kristus stå fram, då utstrålar faktiskt denna finare individualitet ljus. Den som projicerar Kristus ser faktiskt med en finare, klarare och mera utvidgad syn. Denne ser sin högre kropp vibrera med en högre frekvens än hans begränsade kropp som han också ser”.

”Han tror att detta är två kroppar. Han tror också att den kroppen är en annans Kristus-kropp. Dessa som tycks vara två är bara en illusion eftersom han inte tror att han är Kristus. Låt honom nu deklarerar sig själv vara Kristus och helt acceptera detta som ett faktum; i det ögonblicket sammansmälter de två och han har då frambringat Kristus. Då står Kristus där triumferande. Låt honom nu gå ett steg ytterligare och deklarerar att Guds Kristus träder fram och i det ögonblicket är han Guds Kristus. Nu är Guds Son ett med Fadern Gud och han går direkt till Fadern. Han måste ta ytterligare ett steg. Detta är det största steget och kräver den största beslutsamheten eftersom varje mänsklig tanke av rädsla och begränsning måste suddas ut: han måste gå framåt, gå fram direkt till Gudskällan eller Fadern, och deklarerar definitivt och veta positivt - utan rädsla för det förgångna eller vidskeplighet eller någon mänsklig trosföreställning - att han är Gud; att han helt har förenats eller sammansmält med Gud; att han är denna Kärlek, Visdom, Förståelse; att han är substans; att han är allt som kännetecknar Fadern Gud, källan, Principen. Han måste acceptera detta i all ödmjukhet - så som man framvisar Gud. Genom en sådan människa flödar var och en av Guds egenskaper ut i hela världen. För en sådan människa är inget omöjligt. Det är enbart genom en sådan människa som Gud kan komma till uttryck. När ni sammansmälter med Gud är inget omöjligt för er. Ni inte bara har allt det som Fadern har, utan ni är det som Fadern är. Ni är treenigheten. Ni är Kristus-människan, Guds Kristus, GUD, alla tre i EN. Den Helige Ande finns hos er. Hela-Jag-Anden i verksamhet finns hos er. När ni accepterar detta

kommer ni, likaväl som alla andra, att sjunga ALLA HÄLSAR Kristusnamnets kraft; inte namnet Jesus, det personifierade, utan Kristus. Låt änglar falla på knä; tag fram det kungliga diademmet och krön Kristus, allas Herre. Ni kröner inte personen Jesus, ni kröner Kristus; och Kristus förtjänar de mest underbara av alla kungliga diadem i Kristus kronan. Det finns inga diadem som är för fina eller för gudomliga för den triumferande Kristus krona. Ni ser att vem som helst som vill kan komma. Träd fram och bli den triumferande Kristus. Låt vem som än vill få komma”.

”När ni säger ‘Gud’, se på er själva såsom Gud. Se Gud träda fram så som ni ser er själva träda fram. Gud kan inte vara en fanatiker, skrytare eller en egoist. Inte heller kan Kristus, Guds-människan, Guds avbild och likhet, vara något av detta. Ni kan bara vara Gud och så är Guds-människan. ‘JAG ÄR i Fadern, och Fadern är i mig’ är sanna ord. JAG ÄR och min Fader äro ETT i all ödmjukhet och Allsmäktig Storhet. Gud förenad med hela mänskligheten är Allsmäktig - Guds Allsmäktighet”.

”Det som föddes i er så kallade orättfärdiga tanke höjes i härlighet eftersom orättfärdighetens tanke raderas ut. Det som har fött fram det jordiskas avbild måste bära och bär i sanning den gudomliga avbilden när ni höjer upp denna ideala avbild”.

”Jag säger till er att nu, i detta ögonblick, har ni den stora möjligheten att stiga fram, ut ur detta, det yttres virrvarr, och in i Guds stora frid och välsignelse och klä er själva i Guds ljus. I all ödmjukhet sätt Kristus-kronan på ert huvud och vet att om ni inte själva gör det kan ingen annan göra det åt er”.

”Stig upp till och var en del av den stora vita tronen, källan. Bli till ett med dem som på liknande sätt har genomfört det stora uppnåendet; var inte enbart ett med Gud, var Gud, verkligen GUD. Ni kan därefter faktiskt frambära de gudomliga egenskaperna till hela världen. Hur kan Guds-energin komma till uttryck utom genom människan? Det finns inte någon annan organism på hela jorden som kan vibrera med samma hastighet eller frekvens; och följaktligen är den så fint uppbyggd att den faktiskt